

ната, потече вода, планината почна да дими и да пуши, почна да жълтѣе и зеленѣе. Шосето се простна въ равнината, обнажено и голо, бѣло и чистичко, и задѣха уморено. Дърветата слѣзоха отъ планината раззеленени. Ливадитѣ прострѣха шарени килими. Една птичка кацна върху цвѣналата круша и зачурулика. Дотърча и друга. Тя трепкаше съ криле и се слагаше предъ пѣвѣца, въртѣше се наоколо му—пролѣтѣта я караше да се люби. Чучулиги се дигнаха въ небето. Пукаха се и цвѣтѣта. Малки жълти цвѣтенца пламнаха като свѣщи въ полето. Свѣтѣтъ бѣше радостенъ и възбуденъ, всичко цвѣтѣше. Ей Господи, какъ можа да създадешъ толкова радостъ на земята!

Пролѣтъ, пролѣтъ! Птичкитѣ се викатъ една друга. Врабцитѣ празнуватъ нѣкакъвъ веселъ, шуменъ празникъ, подскачатъ по клонитѣ, перятъ се единъ срещу други. Накждето погледнешъ — все цвѣнали дървета. Бѣли, розови и зелени. Розови сж ябълковитѣ дървета, бѣли сж крушовитѣ, зелени сж горитѣ. Тия ясно-зелени гори сж пронизани отъ пролѣтното слѣнце, то изсипва върху имъ потоци свѣтлина, Старитѣ дървета разпушатъ клонитѣ си като безсмъртници и нѣщо си шушукатъ. Единъ боръ клати замислено клони; той е гордъ и непреклоненъ. Джбѣтъ гледа малкитѣ фиданки съ мждритѣ си стари очи и имъ се радва. Трепетликата цѣла трепти и се вълнува. Папратѣта бие широкитѣ си длани. Тревата е стихнала и кротува, смучи влага и тлѣстѣе. Когато пролѣтниятъ вѣтрѣ слѣзе въ равнината, тополитѣ го посрещнаха съ шепотъ и му се поклониха.

Пролѣтъ. Едно куче клявка въ зеленчуковитѣ градини. Гължби се ниркатъ въ небето и правятъ въртележки. Лекъ димъ се носи отъ коминитѣ. Въ полето лежи нѣга, опиянение и слѣнчева забрава. Полето лежи разгърдено и се пече на слѣнце.

Ресенъ се гуши въ пазвата на планината. Чисти-